

det, han paa et Sted kaldte Kunstgreb, ansaa han paa andre Steder for lovligt. Han sagde f. Ex., at man maatte ikke glemme „at Fæsteforpligtelsen lovligen hviler ikke paa Jorden men paa Gaardene“, og Jorden kunde altsaa tages bort, uden at Fæstevangen vedblev at hvile derpaa. Han sagde freindeles, at han var „villig til ogsaa at lade Fæsteforpligtelsen indtræde igjen med Hensyn til de Jordlodder, som man muligens maatte udlægge saa smaa, at de nu undrages Fæsteforpligtelsen“, og den høitagtede Indenrigsminister tilføjer: „men naar saadanne Jordlodder ved Udlægningen bebygges, og det derved udtrykkeligt tilkjendes gives, at de ere bestemte til at tjene Husmænd til Bolig, saa finder jeg ikke, at der er nogen Grund til at paalægge disse Huse anden Forpligtelse end den, der paaligger alle andre Huse i Landet“. Deri synes at ligge, at den høitagtede Indenrigsminister gaar ud fra, at det er lovligt, at man paa saadan Maade udstykker Fæstejord og dermed anser Fæsteforpligtelsen for bortfalden. Foruden at den høitagtede Indenrigsminister paa det ene citerede Sted har talt om Kunstgreb, siger han paa et andet Sted, at det er at omgaa Loven, men jeg tror ikke at tage fejl, naar jeg siger, at den hele Stilling, som Indenrigsministeren her har indtaget, tyder paa, at hans Mening gaar stik imod Justitsministerens. — Man kunde nu spørge, naar da den nye Opdagelse er kommen til Verden. I saa Henseende har jeg faaet et Exempel meddelt, om hvilket ogsaa den høitærede Justitsminister yttrede sig ved den før angivne Leilighed, og som jeg kortelig skal fremhæve. Sagen stammer fra 1863. Der var Tale om tre Fæstegaarde, som vare blevne udstykkede i 44 Parceller, og man var derved gaaet ud fra, at man, idet man saaledes udstykkede disse 3 Gaarde, havde erhvervet Ret til at bortforpagte dem paa Aaremaal, ikke i Parceller, men samlede. Denne Omdeling og Udstyknings i 44 Parceller er imidlertid — og dette beder jeg, at man vel lægger Mærke til — ikke sket i Marken; der ligger det Hele ud i Et, men den er kun sket paa Kortet. Derpaa have Landmaalerne udstykket Lodderne i 44 Parceller, og denne Udstykning bestaar saaledes kun paa

Papiret. En af disse Gaarde blev saaledes delt i 15 Parceller, hvoraf kun 1 var $1\frac{3}{4}$ Album over 1 Tønde Hartkorn, medens de 14 alle vare under 1 Tønde Hartkorn hver, men da det syntes, at den tilbageblevne Parcel paa $1\frac{3}{4}$ Album over 1 Tønde Hartkorn dog endnu var for stor, skete der en ny Udstykning, hvorefter denne Parcel atter blev delt i 2 Dele og derved kom ned under 1 Tønde Hartkorn. Det var altsaa 16 Parceller, hvori denne ene Gaard blev delt. Da Enken paa denne Gaard døde den 1ste Mai 1862, bleve disse 15 Lodder paa Kortet eller den hele samlede Bondegaard paa Marken ved een Kontrakt udleiet paa 15 Aar, men dersom dette kan anses for lovligt, vil det høie Thing se, at der ikke haves nogenjomhelst Sikkerhed for, at nogen Fæstegaard med Fæstevang vil blive tilbage. Idetmindste vil en stor Mængde Fæstegaarde, forsaavidt det stemmer med Cierens Fordel, forsvinde som Gaarde, idet de kun paa Kortet vil blive affatte som Parceller og derefter blive leiede ud paa Aaremaal. Dette Forhold har Indenrigsministeren i en Resolution af 28de April 1863 erkjendt for lovligt, og jeg antager, at dette er det første Tilfælde, hvori denne nye Opfindelse er bragt til Anvendelse. Derimod var der en anden Ting, som den daværende Indenrigsminister dog den gang fandt ulovlig. Der var nemlig Spørgsmaal om, hvorvidt den Fæstejord, der paa Kortet var affat i 44 Dele, kunde bortforpagtes paa 5 Aar til en Mand, der drev et Hovedgaard ved Siden af, men hertil svarede Indenrigsministeren, at dette var ulovligt. Jeg vilde nu ønske, at den høitærede Indenrigsminister, hvis han overhovedet vil tage Ordet i denne Sag, vil oplyse os om, hvorvidt det senere enten ved Bevilling eller Dom er blevet tilladt at drive denne 44de Del Fæstjerd sammen med en Hovedgaard, thi at dømme efter Uttringer af Folk, som bo der paa Egnen, drives den virkelig nu sammen med en Hovedgaard. Naar dette er bragt frem, vil det derved kunne blive oplyst, hvorvidt det, som Indenrigsministeren i 1863 fandt ulovligt, nu faktisk sker og sker som noget Lovligt eller ikke, men herved skal jeg ikke opholde mig, thi det ligger udenfor